

може да пише „Търново, Търново и Търново“, но изговара Търново, а не Турново, Торново, Терново, Тарново или Тирново.

Щомъ ж гласи като у, или з като о, е, а, и; или ъ като а, то колкото и да сж пхти тие гласни (у, о, е, а, и) тѣ вече не сж ж, з или ъ, а сж пълни, но кратки гласни.

Съвършено друга е работата, ако поставимъ такъво питанье: какъвъ е изговорътъ на старобългарскитѣ гласове ж, з, ъ въ онѣзъ думи на новобългарския езикъ, въ които тѣ нѣматъ тѣхъ изговоръ? Тогава може да се каже, че напр. з въ такъвъ случай е прѣминжлъ въ о или е и т. н.

в) Въ българския книжовенъ езикъ твърдѣ често се срѣща тѣпия изговоръ на ж, з и ъ, а въ Македония, както и въ западна България тие гласове повечето сж се измѣнили въ пълни гласни, напр. ж въ у и а, з въ о, е и т. н. Но когато въ сърбския езикъ тѣпия гласъ съвършено е изчезнжлъ (освѣнѣ дѣто въ старобългар. езикъ е рѣ), то виждаме, че той въ македонското наречие се е запазилъ, ако и редко. Напр.

„Дѣка ми крале седеше . . . Гопчев. стр. 360.

Бела Бона бѣлна лежить. Ястребовъ „ 224.

Не кѣлни я зелена горица. „ „ 50.

Съ лико ми светна какъ ясно слѣнце. Ястреб.
стр. 56.

Дворѣе мететь, градуъмъ сѣлзи ронить. Ястреб.
стр. 62.

Дѣлга Неда сенка нема“. Ястребовъ стр. 591.

При това още въ думитѣ: къреть, пѣреть, цѣрвень, цѣрква и пр., въ които въ старобъл. езикъ е било рѣ.

ИЗДАНО ОТЪ И. В. ТЪРНОВО